

The background is a composite image. The top half shows a castle with blue and grey walls floating in a dark, starry sky. The bottom half shows a mountain range at sunset, with a castle on a hill in the foreground. The sky is a mix of dark blue, orange, and white clouds.

ZGODBE, KI BI SE LAHKO ZGODILE ...

BOJAN EKSELENSKI

TO SE LAHKO ZGODI TUDI VAM

ALI PA TUDI NE ...

Kolofon

Bojan Ekselenski:

To se lahko zgodi tudi vam

Copyright © 2019 by Bojan Ekselenski, vse pravice pridržane.

Avtor fotografij:

Bojan Ekselenski

Oblikovanje in fotografije naslovnice

Bojan Ekselenski

Prelom in oblikovanje:

Bojan Ekselenski

Založba

Bojan Ekselenski, samozaložba

Zbirka:

Fantazija

V Celju, 2019

Kazalo vsebine

UVODNI UVOD	5
Spoznavanje zgodovine in družbe	6
Uvod v palčka Bibija	8
ZBRANI KONCI ZGODOVINE	11
Mobilna apokalipsa	12
Deveti maj	15
KRONOMANTIČNA IGRALNICA	19
Terorist	20
Virus resnice ali Arči se pojavi	22
ZAPISANO PO RESNIČNIH DOGODKIH	27
Vinska arbitraža	28
Sanja Odiseja androide in ovce	32
TO SE LAHKO ZGODI TUDI VAM	35
Odsev v Sedmerih jezerih	36
Pogrebni govor	36
Magična bibliografija	37

MESTNA OBČINA CELJE

Zahvaljujem se Mestni občini Celje
za finančno podporo pri izvedbi
literarnega projekta!

Celje ... Mesto s tisočletno zgodovino

Uvodni uvod

Spoznavanje zgodovine in družbe

Zbirke zgodb so zahtevna, a pristrčna literarna pojedina. Zgodbe, ki sledijo Uvodu, so vsebinsko precej pisane in ohlapno uvrščene v pripovedne sklope. Uvrstitev je bila odvisna od mojih trenutnih kapric.

Če se je zgodovina nekje in nekoč začela, se mora po tej logiki determinizma neka-ko nekje in nekdaj tudi zaključiti. O tem sem spregovoril v **Zbranih koncih zgodovine**. Bomo ljudje doživeli ali preživeli konec? Težko verjamem. Preveliki bebci smo za to razkošje. Komu je namenjen konec sveta in/ali vesolja? Predvsem raznim bogovom, polbogovom, lažnim bogovom, bolnikom, ki so preživeli, a ne bi smeli, ali nesrečnikom, ki so pozabili napolniti baterijo.

Kronomantična igralnica je po svoje zabavna. Ni lepšega, kot pozabiti, preden se sploh pojavi. Ljudje od nekdaj sanjajo o nesmrtnosti in gospostvu nad časom. Seveda se kar obrišimo pod nosom za vladavino času. Na srečo. Igranje na časovne strune je lep primer, kako umetnino razdreti v kič.

Zapisi po resničnih dogodkih dajejo upanje vsem, ki mislijo, da mora literatura reflektirati čas, v katerem je nastala. Lahko pa reflektira čas, ki se ne jemlje resno. Vse te zgodbe so zapisane po resničnih dogodkih, ki bi se mogoče lahko zgodili. Nekateri zapisi so tako sramežljive deklinae, da sploh nočejo iz varnega zavetja domišljije. Od tam so potegnjena, ker jih je nekdo ven povlekel za ušesa.

To se lahko zgodi tudi vam je zbirka opozoril in navodil za uporabo, kaj vas lahko doleti, če ste se zbudili v napačno vesolje. Znajdete se lahko v skrajno nerodnih situacijah in občinski *Urad za pritožbe* vam ne bo mogel veliko pomagati. Naj vam povem anekdoto.

Nekega krutega arktičnega dne je ptička presenetil hud mraz. Skoraj je že zmrznil, ko pride mimo jelen in se nanj pokaka. Toplota ga oživi, a ptiček se ne more rešiti iz neprijetno dišečega objema. Kliče na pomoč. Pride lisica, ga izvleče in pohrusta.

Iz zgodbe lahko potegnate tri moralne nauke:

- 1) Ni ti vsakdo sovražnik, ki te potunka v drek.
- 2) Ni vsakdo prijatelj, ki te izvleče iz dreka.
- 3) Ko si v dreku, ne kliči na pomoč.

Resnični dogodki - častna pionirska, da je bilo tako je del zbirke, kjer sem se celo resno jemal. Vsaj delno. Vse zgodbe so se dejansko zgodile. Nisem pretiraval z obsegom tega dela in poskušal sem ostati na optimistični strani vesolja.

Zadostuje zgolj ena trpka povest, saj želim, da ste bralke in bralci med branjem zbirke predvsem dobro razpoloženi in v tem nasmejanem razpoloženju najdete zrnca širše slike. In ja, jugovojaške srbohrvaščine nisem prevajal, ker zgoda s tem izgubi svoj čar.

Vabim vas torej, da odvržete plašnice, se udobno namestite in se predate čudnostim odseva realnosti ...

Še ena malenkost. Saj ne, da bi se hvalil, a vse fotografije so moje delo. Če je kakšna slika podobna že kje objavljeni, gre za naključno podobnost.

***Lokacija dogajanja vseh zgodb, kjer ni posebej
navedeno, je meni ljubo Celje.***

*Opozarjam vas, da je Celje na eni strani običajnejše, kot je
mogoče razvidno iz zgodb, a na drugi se ne boste mogli načuditi
čudesom zgodovine, če obiščete kakšnega od muzejev, se sprehodite
skozi staro mestno jedro ali si privoščite razgled s Starega gradu.*

*Zgodovina je zanimivejša od še tako spretno in domišljijско
spisane proze in poezije.*

*Obiščite Celje in njegove znamenitosti in se osebno prepričajte.
Verjemite, očaralo in začaralo vas bo.*

Uvod v palčka Bibija

Palček Bibi je prav priden škrat,
Živi v deželi pravljični,
Dom ima v duplini pod staro lipo,
Veje njene sežejo do konca sinjega neba,
Korenine stegujejo se do dna sveta.
Zraven živela je še miška Mimi,
Bibi vzel jo je k sebi,
Ko poplava ji travno hiško je odnesla.

Nekega jesenskega dne,
Ob pozni večerni uri,
Ko tema je že mrak odgnala,
In Miška Mimi večerjo dokončala,
Ko na vratih enkrat in potem še dvakrat potrka.
Bibi skoči,
Le kdo je ob tej pozni uri?
Glej! Presenečenje!
Pred vrati ga pozdravi Čarovnik Dobrotnik,
Kralj prelepe Pravljične dežele,
V roki drži čarobno palico,
Vrh nje zasije kristal čarobni,
Bibi ga prepozna,
To je zimski kristal,
Ki leto zaključi v belo zimo,
V čas, ko dežela se spočije,
Od vrvenja in brstenja od pomladi do jeseni,
In obraz čarovnikov je razbrazdan,
Od hudih skrbi, ki ga tarejo.
Bibi hitro ga povabi,
Oj kralj dežele, le naprej,
Vstopite v moj skromni dom,
Podelila bova z vami večerjo slastno,
Močnik pravi in kruh slastni bova prelomila,
Pa hruške sladke za posladek,
Le naprej, le naprej,
Moj kralj.
Čarovnik vstopi in razširi roke.
Hvala za vabilo,
Rad prigriznem v družbi poštenih te dežele,
Veselim se dobrot iz tvoje kamre,

A nisem prišel na večerjo,
Sem so me pripeljale skrbi in huda stiska.
Palček Bibi,
Ti najbolj si prijazen škrat,
Tvojo pomoč v tej stiski potrebujem.
Palček spogleda se z Mimi,
Kaj tako strašnega se je zgodilo?
Kakšna stiska prinesla je kralja te dežele?
Kaj se je zgodilo hudega?
Kako lahko pomagam?
Čarovnik mu v žalosti odvrne,
Strahota se zgrnila je nad deželo pravljlično,
Čarovnica Hudobnica ukradla je pomladni kristal,
Ostala nam samo je zima,
A ta bo huda in nikoli je ne bo konec,
Nihče se ne bo hotel sankati s Cvetnega hriba,
Vsi bomo trepetali ob stisku ledenem,
Čarovnica nam vzela je pomlad,
Ne bo cvetenja pomladanskih senožeti,
Vzela nam je poletja,
In kopanje v Zalivu pravljličnem,
In jeseni več ne bo,
Kostanja ne bomo pekli na Sončni pristavi,
niti gobove juh'ce več ne bo.

Palček spogleda se z miško Mimi,
Ojoj prejoj, to je strašno,
Letnih časov ni,
Nič več smučanja,
Konec je cvetenja,
Nobenega kopanja v jezercu na Dolu,
Niti pečenega kostanja!
Kralj Dobrotnik, šel bom na to pot,
Našel bom kristale letnih časov,
Povrnili jih bom deželi,
Miška Mimi šla bo z mano,
In našel bom junake,
Ki z mano šli bodo na bridki lov.
Vsi hočemo vse letne čase,
Vsi enako so pomembni, saj so krog življenja.

~ ~

Radovedni palček Bibi je za hip obstal. Kaj, če se še pred avanturo spusti na naš svet? Mogoče ste ga opazili. Palčka Bibija vidijo vsi, ki v sebi niso pokončali zvedavega otroka, vedno pripravljenega na največjo igro, skrivno življenje domišljije.

Čudila ga je čudežna koprena časov, ljudi in dogodkov, zvitih v neizrekljivo zanimivem tkanju usod.

Marmolada s Punta Penio 3343 m je najvišji vrh Dolomitov. Fotografrano s prelaza Pas de Sen Nicolo 2340 m. Levo je Gran Vernel - 3210 m, ki je videti skoraj malce višji, ker je bližje.

Marmolada zaradi bližine še nekaj visokih vrhov ne izstopa tako, kot pri nas Triglav.

Zbrani konci zgodovine

Zgodovina je brutalna teta. Pravzaprav je tetica, ki si je nihče ne želi, saj nikoli ničesar ne podari. Rada se ponavlja in nadležna je kot tisti ponedeljek po prijetnem vikendu. Saj veste, na muho vas vzame šef iz maščevanja, ker mu je žena v soboto dopoldne izpraznila bančni račun. Ker mora doma biti pridni kužek, je našel vas, da oblaja ...

Zgodovinski nauki so bolj ali manj namenjeni sami sebi. Ljudje smo narejeni tako, da bežimo pred teto zgodovino, jo poskušano goljufati, a na koncu plačamo ceno.

Saj veste, zamujena razprodaja zgodovinskih resnic, izgubljene iluzije po znižani ceni in seveda ... moj najljubši, pokop tete zgodovine.

A pokop tete zgodovine ima veliko napako.

Z njo k večnemu počitku ležejo tudi pogrebci.

Mobilna apokalipsa

Zakaj lahko to berete? Razlog je tako banalen, da vam ga bom zamolčal do konca zgodbe.

Mobilni telefoni in družabna omrežja so zavladali svetu, zlasti nam, mladim. Nekaj let se ni dogajalo nič posebnega. Nihče ni opazil nenavadnih znakov bližajoče se apokalipse. Kako bi? Ko buljiš v zaslon svoje naprave, pozabiš na svet okoli sebe. Geslo moje generacije je – Brigaj se zase in svoj zaslon!

Preko zaslona si eno s celim svetom. Čisti holizem. »Touch screen«, odrešenik nove dobe!

S prijatelji smo šli na pivo. Seveda ne fizično, temveč virtualno. Zakaj bi izgubljal čas za nepotrebno premikanje od točke A do B in nazaj? Vso logistiko je opravila aplikacija iNatakarica. Dobili smo se na terasi bifeja, zgrajenega v AR:NET. Na osnovi naših »konektov« in navad je iNatakarica sama ugotovila, kdaj se želimo dobiti. Pijačo je vsakemu od nas dostavil dron podjetja DrinkOnNet.com, ki je lansiralo iNatakarico. Ker imam rad popuste in dodatke, sem skenal QR kodo na pločevinki in vse skupaj šeral. En drugemu smo lajkali pijačo, zatem na Fejsiča prilepili linke za AR tega bara. Namesto 3, je pir stal 2,85. Vse to brez potrebe po premikovcu iz domačega fotelja in kaskaderskemu izpostavljanju ulici. Kako so včasih živeli brez te tehnike?

Igrali smo se z AR:NET aplikacijo in *hotrumali* hecni kolaž slik našega druženja. Tisti dan sem moral, glej ga zlomka, ven. Sam sem si zakrivil res bedasto neumnost, a če vam jo razkrijem, me bodo odlajkali in odtvitali vsi frendi.

Ko sem se tako mučil po ulici z močjo lastnih mišic sem na drugi strani križišča presenečeno zagledal še eno dečvo. Skozenj so ves čas urejeno šibali avtomobi. Večina njih je brez potnikov razvažala stvari, samo zelo redki so prevažali čisto prave potnike iz špeha in vode. Tu in tam ima kdo res preklemansko smolo in mora osebno po opravkih. Zamislite si fizični premik od točke A do točke B, ki je lahko na drugi strani mesta. Res safr scena.

Ne vem, kaj se je dečvi utrgalo, saj je zmedeno mahala z mobijem po zraku. Dvignil sem pogled, a nisem ničesar videl. Je hotela šerat video kakšnega ptiča, ki je že odletel? Naenkrat jo je zaneslo na cesto. Zagotovo je po nesreči izklopila signal ali kaj podobnega. Avtomobi jo je, navkljub silovitemu cviljenju zavor, zbil in njeno telo se je razmazalo po asfaltu. Hitro sem se znašel. Urno sem zajel sliko nesreče, naredil celo kratek filmček in vse skupaj šeral na hotrum in lajkal. A glej ga zlomka! V avtomobu se je vozil človek in skozi šipo naredil posnetek in ga že nekaj sekund za mano poslal v hotrum. Po desetih minutah je imel vsaj trikrat več lajkov. Najbrž je k temu pripomogla kri na vetrobranskem steklu. Hotrumi so postali popularni po zadnji nadgradnji Fejsiča. Skupaj z AR:NET so postali še zabavni. Zakaj se nisem takoj spomnil in dečvi na tleh dodal jele-njih rogov ali svinjskih nog? Tako bi moja fotka izstopala z umetniškim vtisom.

Zvečer je čas za TV. Naročen sem bil na kanal Amazing.Real. Tistega dne so poročali o pojavu nenavadne epidemije, ki prizadene možgane. Neka stara večča, samozvana

medicinska analitičarka, je bluzila o meritvah škodljivih vplivov aplikacij AR:NET in SelfiAll. Vraga pa aplikaciji! Urno sem hejtu ta poročila. Lepota sodobnega TV sistema je v njegovem samodejnem upoštevanju želja publike. Preveč hejtov in nadlogo zamenja kaj zabavnejšega. Zakaj bi ljudje morali poslušati slaba poročila? Če nekaj plačam, hočem to, za kar sem plačal, torej nobene pridige o sožitju z analogno naravo brez touch screena.

Naslednje dneve sem preživel na običajen način. Mogoče smešno naključje. Tudi pri naslednji nujni poti od doma sem naletel na še eno nesrečo. Tip je umetniško zaplesal in končal pred avtomobijem.

Tokrat me zadeva ni našla na levi roki! Posledice srečanja človeškega telesa s pločevino sem primerno opremil z raznimi dodatki in jih šeral. Nova aplikacija iEffect+ je ponujala skoraj brezmejne možnosti. Izbereš spremembo in aplikacija postori vse drugo. Carsko!

A znova so me prehiteli, saj sem dobil še manj lajkov od zadnjič. Neki agli frik iz Bostona je na sliko nalimal kar sedemsto izvirno obdelanih prometnih dogodkov. Kje vraga je našel toliko nesreč? A sem hitro ugotovil. Nova aplikacija AutoAC sama najde publik šerane fotke in jih zmiksa v foto miks. Tolažil sem se s tem, da je za svojo AR:NET kreacijo dobil manj lajkov od mojega prvega šeranja nesreče. Očitno nikogar več niso zanimale umetniške predelave nesreč ali politično nekorektne modifikacije skupin ljudi, ki jih v medijih označujejo za sovražnike našega načina življenja. Nikogar ni zanimal AR s porničem v papeževi pisarni ali kazačok sadomazo opremljenih lezbijk v Ovalni pisarni.

Prijatelj Tilen je imel smolo. Umrl je tri dni pred svojim rojstnim dnevom. Lajkal sem pogreb, a njegova sestra me je hejtala, ker nisem šeral njene projekcije ob žari. Napravljena je bila v žalujočo princeso Vanesso. Pa sem to popravil in dodal še angelčka v sredini. A me je kmalu prehitel prijatelj Klemen, ker je žaro opremil z rogovjem losa in dodal filmček s pretepom med angelčkom in demonom za Tilenovo dušo, ki jo je upodobil kot njegovo najljubšo jed – krompirček s kečapom. Jezno sem dodal še pivo z angelškim sijem.

A pet dni kasneje je izdihnil še Klemen. Zakaj? Na netu se je pojavljalo vse manj objav. Osem dni po Klemenovi smrti sem na dan namesto 12000 signov dobil samo 6000, torej pol manj. Najbolj lajkana stvar je v dveh dneh zbrala komaj osem milijonov lajkov, a najbolj šerana iz hotruma samo dva milijona in pol. To je komaj desetina izpred dveh mesecev. So se vsi naveličali neta? Nemogoče! Kot bi dal svoje življenje na off.

Za svoj rojstni dan sem vabil vse frende na žur. Seveda v AR:NET, kam pa drugam. Uredil sem stotnijo plesalk na drogu. Morale bi zadovoljiti še tako perverzen okus.

Smola. Namesto preko sto ljudi se jih je javilo samo pet. Nihče ni vedel, kje so drugi. Potem še en šok. Natararica je nepravilno delovala. Ravno na napačen dan je potrebovala upgrejde, ki se sploh niso zgodili. Pol naročil je ostalo v stanju »processing your order«. Pa še kaj! Še od dobljenih naročil so bila mnoga pomanjkljiva, recimo brez QR kod ali AR dodatkov. Hejtal sem aplikacijo. Na hitro sem se moral znajti.

A to je predstavljalo samo začetek težav. Služabnica se mi sploh ni zagnala zaradi »server error 2234 xD 22.13«. Šit! Kakšen server error neki?

Še huje je postalo čez nekaj dni. Opazil sem, da ni mojih starcev. Kje sta se izgubila? Klical sem ju preko vseh omrežij, a sem bil ves čas deležen dolgočasnega sporočila o nedosegljivosti. Prava tragedija se je zgodila, ko je v četrtek popoldne za celih deset minut crknil cel net.

Pomislite! Signal je bil čista nula. Kaj takšnega! Od strahu sem skoraj napolnil hlače in, ko je net prišel, sem cuzal prst kot mali otrok.

A to še ni bilo vse. Kje pa!

V petek zjutraj sem ostal brez dostave hrane. Zvečer sem predpisano potrdil vsa hladilnikova in shrambina naročila, a zabojnik je ostal prazen. Namesto opravičila se mi je na zaslon u izpisalo:

»Servis trenutno ni dosegljiv. Prosimo, poskusite kasneje.«

Kakšen krucifiks se je dogajal?

Hladilnik je ostal prazen, ves čas mi je na mobija pošiljal mesidže. Moral sem stisniti zobe in se na lastnih nogah podati na cesto. Presenetilo me je, ker skoraj ni bilo prometa ali ljudi. Spreletelo me je - kakšen straniščni humor je to? Razumel sem, zakaj ni ljudi, a kje so droni in avtomobiji? Previdno se prebijem do trgovine, pravzaprav zaprtih vrat trgovine. Na zaslonu je pisalo tisto najbolj zoprno sporočilo:

»Oprostite, servis trenutno ne deluje. Prosimo, poskusite kasneje.«

Na TV steni je že od jutra kraljevalo samo mrtvo sneženje. Net je znova crknil nekaj pred poldnevom. Ravno sem hotel mobija dati na polnjenje, ko mrkne še električna. Kot bi crknilo vreme ali sonce! Res sem bil razpištolen! Totalno!

Mobi sem zalučal v kot. Prvič, odkar pomnim, sem bil odrezan od sveta. Dobesedno in temeljito. Zaradi mrka neta in elektrike nisem mogel iz stanovanja. Deloval ni niti zasilni sistem. Za zagon potrebuje mobilni signal.

Resnično sem pogrešal kljuke in ključke, spomine iz ranega otroštva. Kaj mi je ostalo? Stopil sem na balkon. Na srečo ga nisem zapiral. Razgledal sem se. Povsod tišina.

Tedaj sem se spomnil na antiko pred našim štetjem – papir in svinčnik. Zagotovo imam kje kakšen porumenel list in karkoli, s čimer lahko pišem.

Pobrskal sem po predalih in res našel star zvezek in svinčnik. Nerodno sem ga prijel v roko in se poskusil spomniti črk. Popisal sem utrinke svojih zadnjih dveh mesecev. Ko sem končal, sem zvezek zavil v plastično vrečko in ga položil na mizo. Lakota in žeja sta postajala vse hujši nadlogi. Ker sem živel v sedmem nadstropju, nisem mogel nikamor. Tudi priklicati nisem mogel nikogar, saj so ulice samevale. Povsod čista tišina. Samo glasovi vetra, ptic in občasno pasji lajež. Zrl sem proti silhuetam stolpnic, zahajajoče sonce je metalo vse daljše sence.

Odločil sem se ... Sedem nadstropij ... Škoda, ker nihče ne bo videl mojega zadnjega dejanja.

Deveti maj

Ne vem, kako naj začnem s to zgodbo. Vse skupaj je bil običajni jutranji odhod po časopis.

Stekel sem po stopnicah. Nekaj me je zmotilo na tabli odvetnikov. Presenetila so me nemško zveneča imena in napis Rechtsanwaltskanzlei. Čudno. Objel me je hlad pomladanskega jutra. Obstal sem kot vkopan. V parku čez cesto so na drogovih plapolale velike zastave. Zgrozil sem se ob pogledu na velikanske vihrajoče zastave s kljukastim križem. Kakšen je to štos? So se pohecali ljubitelji domobranskih izdajalcev? Že lani so jo ušpičili, ko so korakali oblečeni v domobranske uniforme. Komaj so se izmuznili batinam, saj Štajerska nikoli ni razumela njihove lojalnosti in prisege Hitlerju. S to zastavo so prešli na ono stran zdrave zafrkancije. Saj sem strpen tudi do neokusnega, a to je preveč. Vame se je skoraj zaletel brezhibno oblečen mož. Strogo se je obrnil:

»Entschuldigung,« je trdo odrezal. Zamahnil sem z roko:

»Nič hudega.«

Naenkrat je postal pozoren:

»Was sie gesagt haben?«

Zdrznil sem se. Pri vseh svetnikih! Kaj je tem ljudem?

Iz žepa je vzel mobilni telefon. Vsaj mislil sem tako. Na hrbtu naprave se je bleščal napis Siemens. Sovražno me je premerjal in zatem nekaj govoril v napravo.

»Kaj je tako čudnega?« sem vprašal. Gospod je s prstom pokazal name in ves zgrožen kričal:

»Unmarkierten Sklave! Unmarkierten Sklave!«

Ljudje so se obrnili proti meni in naredili nekakšen krog z mano v središču. Kakšna je to igra? Po ulici so proti meni tekli uniformiranci. Vsi so imeli na rokavih trakove s kljukastim križem. Srce mi je padlo v trebuh. Kaj se dogaja? Pojma nisem imel. Mrzlično sem tuhtal, kaj mi storiti. Možje so v rokah držali orožje in besno kričali po nemško. Nikakor se nisem hotel soočiti, zato sem hotel steči stran od njih. Kaj naj bi?

Tedaj me je zadelo. V rami sem začutil pekočo bolečino. Naredil sem še nekaj korakov, zatem me je boleča sila ustavila. Niti vsa volja ni pomagala. Srce bi, a noge so odpovedale.

Možje so me dosegli. Razbral sem samo besede Unmarkierten, Sklave in Slave. Zbralo se je nekaj radovednežev in med sabo so žlobudrali v trdi nemščini. Eden je celo pljunil name in se zadr:

»Schmutzigen sklave!«

Potem me je zmanjkalo.

Kje vraga sem se zbudil? Kakšna je to nočna mora?

Možje v skafandrih so me grobo odvedli v vlažno celico. Prepoznal sem prostore. Stari pisiker. Na steni se je bohotala zastava Tretjega rajha.

Zaslišal sem samo ječanje. Zaklical sem:

»Je še kdo tukaj?«

Nekaj časa so do mene prihajali samo zvoki trpljenja. Potem se je nekdo ohrabil in me ogovoril v čudno zveneči slovenščini:

»Bošk tu! M'lc, čj'h nočš dobt.«

»Kaj se dogaja? Zakaj ste vi tukaj?«

»Ne'mno spršuj'š! Sloveski s'žn'i s'tu najdmo tud zrad drobnh pr'krškav. M'lc napač p'gled v g'spdjar. P'jutršnj'm ns bdo otp'lal n'Teharj.«

Ničesar nisem doumel:

»Zakaj tako čudno govorite?«

»T'maš res skis'ne m'žgn. Teharj s'pr'vzgojn kamp. Ravn n'prav m'st s'ga stavl.«

»Kakšna je to mora?« sem se prijel za glavo.

Težek glas je odvrnil:

»K'k čudn gvo'rš? T'je vsk'dan u'Rajh.«

Šele tedaj me je oblił pot. Po nekem čudnem naključju sem se znašel sredi res nore nočne more.

Zbudili so me ropot in trdi koraki. Skočil sem pokonci. Upal sem na bujenje v domači postelji. A še vedno sem ždel v vlažni celici. Ključavnica je zaškrtala. Eden od uniformirancev je potegnil neko napravo in izgubil sem zavest.

Zbudil sem se za mizo. Bolela me je glava. Zaslišal sem poznan glas. Dvignil sem boleče oči in znan glas je dobil znan obraz. Kaj vraga počne aktualni predsednik slovenske vlade v esesovski uniformi? Kje sem? Se bom zbudil?

Mehanski glas prevajalnika je prevajal nemščino v silno okorno slovenščino:

»Jaz sem Landeshauptmann in Obergruppenführer,« in je preletelo po hrbtu, da sem preslišal ime in priimek.

Seveda! Že vem, kdo je. Malce sem se nasmehnil hecno zveneči slovenščini:

»Od nekod vas poznam,« sem rekel. On pa je trdo odvrnil:

»Vsi sužnji Spodnje Nemčije me poznajo. Ti si po čudežu nemarkiran.«

»Nemarkiran?« mi je izletelo.

Johann je trdo odvrnil in si popravil kapo s smrtno glavo, simbolom esesovcev:

»Že trideset let mislimo, da ne obstajajo več nemarkirani sužnji. Končno smo uspeli vse poloviti, markirati in prevzgojiti. Pa se pojaviš ti. Kar iz nič, sredi Cilija,« se nasloni nazaj, z rokami si je podložil vrat in pokazal znamenje nasmeha. »Po svoje si znamenitost. Imaš čast, ki je ni imel še noben podčlovek,« in se je znova nagnil naprej v grozečo prežo, »Osebo avdienco pri rajhovskem vladarju te deže, torej pri meni.«

Počutil sem se skrajno blesavo. Hotel sem nekaj vprašati, a me je prehitel njegov trdi glas:

»Tako j povej svoje podatke. Zakaj nisi čipiran? V rodilnici kampa za razplod sužnjev vsakega novega čipiramo in programiramo.«

Vzravnal sem se in se zazrl v stroge esesovčeve oči:

»O kakšnih sužnjih govorite? Raje mi povejte, kam sem padel? Kakšna je to mora? Kje sem?«

Začutil sem grob udarec. Priletelo je po hrbtu. Nabilo me je na mizo. Če so to sanje, so preklemansko brutalne.

»Ne bom dvakrat vprašal? Kako si se znašel izven tabora sklavijev?«

Skomignil sem z rameni:

»Lejte, zbudil sem se v lepo jutro, hotel sem iti,« a je znova priletelo po hrbtu. Oseba pred mano je nedvomno predsednik vlade. A ta oseba govori nemško. Očitno to ni Slovenija iz mojega spomina, temveč sem se znašel v bizarni izkrivljeni resničnosti. Trdo je ponavljal:

»Kako si prišel v mesto?«

»Gospod,« sem spremenil ton, kajti očitno se je nekaj strašnega zgodilo, »Ne vem, o kakšnih sužnjih in gospodarjih govorite? Kje sem? Kakšen dan je danes?«

Esesovskemu oficirju, slovenskemu predsedniku vlade ali karkoli je že bil, se je razpotegnil voščen obraz. Odložil je esesovsko kapo:

»Tukaj je Spodnja Nemčija, skoraj v srcu veličastnega Rajha. Suženjska govorica je prepovedana že od leta 1950. Tako so govorili tvoji rojaki, ki so nam pomagali pri iztrebljenju in prevzgoji podljudi.«

»Domobranci?«

Esesovec je prikimal in se zarežal:

»9. maja 1945 je bilo podpisano premirje. Evropa je naša, Rajh sega od Atlantika do Urala, Anglija in Amerika sta naši zaveznici v boju proti manjvrednim teroristom. Domobranci smo pokončali še pred boljševiki, saj jih nismo več potrebovali. Večina so postali hrana črvom na Teharju, v Hudi jami ali na Kočevskem. Boljševike smo zakopali pri Kumrovcu.«

Obnemel sem. Nekaj časa sem zadrževal sapo.

»Ampak tudi vi ste po poreklu to, čemur rečete Sklavi. V mojem svetu ste predsednik vlade.«

Mož se je zresnil:

»Tvoj svet je Rajh, večni Tretji rajh. Če te že zanima, jaz sem tretji sin Josefa in Magde. Genski test je dokazal raso ustreznost moje družine,« in je vame uperil zlobno sijoč pogled in zažugal, »Še enkrat mi nameni takšno opazko in spoznal boš še kaj hujšega od smrti v naših predelovalnicah podljudi. Nisi povedal, čemu si brez čipa! Zadnjih 30 let nismo naleteli na manjvrednega brez nadzornega čipa.«

»Gospod, ne vem, kako sem se znašel v tem vašem krasnem novem svetu. V mojem svetu ne poznamo čipiranih sužnjev.«

Mračno je odvrnil:

»S tabo sem bil nenavadno vljuden, ker si zanimiv primerek. Tvoj jezik je drugačen od tega, kar med sabo žlobudrajo sužnji. Se znaš podpisati?«

Zožil sem obrvi in nejevoljno odvrnil:

»Znam še kaj več od pisanja. Tudi šteti znam do sto.«

Esesovec mi je pred nos porinil tablico in nekakšno pisalo. Poleg podpisa sem še dopisal:

Druže Tito, mi ti se kunemo.

Žive naj vsi narodi,

Slovenija, dežela na sončni strani Alp.

Esesovec je grdo nagrbanchil čelo:

»Od kod ti prepovedani pamfleti? Tita so ustrelili leta 1946 kot nevarnega boljševiškega terorista.«

Debelo sem ga pogledal:

»Kje? Nekaj je iz vrtca, nekaj iz srednje šole in nekaj iz reklamnega letaka Slovenije, če smo že pri tem, ene od osemindvajsetih držav Evropske unije.«

Nagnil se je naprej. Na očeh se je zrcalilo popolno presenečenje:

»Evropska unija? Reče se Nemška unija. Združuje osemindvajset dežel Rajha.«

Pomel sem si oči. Sunkovito sem se ozrl okoli sebe. Na televiziji je kazalo obupane nesrečnike, kako se poskušajo prebiti mimo žice. Spiker je omenjal teroriste in prepričljivo zmago stranke, ki zahteva še več žice.

Sam zase sem olajšano vzdihnil:

»Znova sem doma. A Rajh mogoče sploh ni tako daleč.«

Kronomantična igralnica

Čas je največji zlobnež v vesolju. Je prvi v mestu, ko gre za strah pred gubicami in zadnji na vasi pri razdeljevanju večnosti iz refuze.

Zaman boste iskali, kaj bi bilo, če bi bilo. Koga briga, če ste se poročili z napačno žensko ali sfaliranim moškim in po nesreči prevozili rdečo luč? Vaši osebni problemi nikogar ne brigajo. Saj zato so – osebni.

Pravijo, da je čas zadnji neporaženi sovražnik anti-age krem. Niti najmočnejša znanost ne zmore izkriviti najpreprostejše resnice – še tako vzvišeni riti nekoč odbije zadnja ura. Največkrat to stori tiho in mimo ušes kramarjev na sejmu vesoljnih resnic. Večnost ni sejemska atrakcija, temveč nagajivi škrat.

Vaša naloga je (pre)živeti svoj kos časovne pogače. To in zmagali ste! Večnost pa prepustite sanjačem, saj tega jim niti davkarija ne more vzeti.

Terorist

Preklemanska vročina. Žge, kot bi me spustili v sam pekel. Najprej sem poiskal senco. Aha, moja naloga. Na srečo sem se znašel sredi ničesar in v bližini ni bilo nikogar. Pritisnil sem na gumb *ti-koma*, pogoltnil slino in počakal na odziv. Operaterka na drugi strani je v finem klimatiziranem bunkerju, zato se ji ni mudilo. Ko bi le kdaj v moji koži izkusila trpljenje sredi te nore vročine. Končno sem zaslišal njen pocukran glas:

»Karl, si na pravih koordinatah? Preveri še enkrat!«

Preklemansko ženšče, vedno sprašuje nekaj, kar ji prikazuje zaslon. Tako pokaže svoj višji plačilni razred. Pogoltnil sem slino:

»Saj vendar spremljate mojo lokacijo! Terorist je še izven dosega. Gotovo je že v Jeruzalemu. Čaka ga.«

»Najdite ga, preden on najde njega!«

Suho sem odvrnil:

»Vem,« in si mislil svoje. Zakaj ponavlja to, kar je smisel moje misije? Zagotovo ga ne bom povabil na pijačo. Prekinil sem zvezo in se hitro preoblekel v tukajšnje cunje. Pri božjih stopalih, kako lahko ljudje živijo v tej vročini? Šele pomlad je ...

V daljavi sem ugledal gručo rimskih vojakov. Od kod jim volja po korakanju sredi pekla? Hitro sem se posvetil svojemu cilju. Arij Robernik je najnevarnejši terorist zadnjega stoletja. Ta status si je »pristrelil« po umoru J. F. Kennedyja.

A njegov najusodnejši podvig ni končanje Kennedyjevega mandata, temveč potopitev letalonosilke sredi Mehiškega zaliva, ironično, ladji je bilo ime Arijeve tarče, J. F. Kennedy. Na njej je služil oče direktorja Agencije za časovno varnost. Mož je nekega dne preprosto izginil in vsi smo imeli temeljitega mačka zaradi hude eskalacije časovnega paradoksa. Še večkrat smo zaradi Arijevih podvigov zdravili časovnega mačka. Baraba je točno vedel, kdaj in kako mora udariti.

Edino neznanko je predstavljal motiv. Zakaj počne, kar počne? Vedno je udaril korak pred nami. Vsa naša silna obveščevalna mašinerija je znala izslediti najbednejšega tatu, a kralja teroristov je serijsko za las zgrešila. Zdaj se je podal na še usodnejšo akcijo – umor Jezusa Kristusa, preden se zgodijo usodni velikonočni dogodki. Bi bil Jezus to, kar je, če bi namesto na križu umrl pod nožem razbojnika?

Z mrežničnim senzorjem sem iskal sledi za nevarnim teroristom. Jeruzalem tistega časa je bil en velik kotel verskega in političnega vretja. Sveži rimski guverner Poncij Pilat je poskušal v tej zmedi uveljaviti rimski zakon. Ker ni ravno biser upravljavskih veščin, so mu stvari počasi lezle izpod nadzora. Pri nas branjeveke prodajajo krompir, tukaj pa je množica prerokov delila konec sveta. Kako je Jezusu uspelo? Nihče natanko ne pozna njegovih konkurenčnih prednosti, ki so ga postavile za zmagovalca tega natečaja prerokov.

Cena za zlitje z okoljem je občutek neprijetne utesenjenosti, pač stranski učinek kožnega barvila. Sestavil sem preprost načrt. Najprej sem moral najti Jezusa in njegovo množico. Arij bo zagotovo prežal v njegovi bližini. Podobno je bilo pri poskusu umora

Stalina na predvečer sovjetskega napada na Poljsko. Stalina sem sicer rešil, a mi je spodeleto pri lovu na Arija.

Zdaj bo drugače. Mora biti drugače. Pri tem mi bo šlo na roko Arijevo megalomanstvo. Hotel bo spektakularen uboj. Zanj predstavlja uboj Jezusa češnja na vrhu torte iz trupel. Moja naloga bo težka. Zavedal sem se nasprotnikove večšine. Poleg želje po izbrisu madeža neuspeha uboja sovjetskega voditelja, ga žene tudi soočenje z mano.

V svetu njegove samopodobe veličastja sem nekakšna nadležna podrepna muha. Ravno moje igle so odstranile že sedemnajst članov Bratovščine. Arij je nekakšen kronski dragulj, saj po njegovi smrti ostane samo kakšnih deset zavedenih norcev. Njihov destruktivni naboj bo brez Arija izpuhtel ali jih bomo pospravili.

Jezno sem pihnil, kajti vročina mi je res šla na živce.

Sledil sem množici in v daljavi ugledal moža, ki je spremenil človeško zgodovino. Zmrazilo me je ob misli - gledam živega Jezusa Kristusa, *sina božjega*. Lahko se prerinem bližje in posnamem njegov govor. Kako bi reagirale krščanske cerkve, če bi ta govor prodal medijskim hišam? Takoj sem pozabil na to idejo. Direktiva o zaščiti pred časovnimi paradoksi vključuje tudi prepoved predvajanje zapisov, dobljenih pri časovnih skokih in takšno početje se drakonsko kaznuje. Na srečo.

Mrežnični skener sem nastavil na iskanje časovnega čipa. Brez čipa ni potovanja v času in kar je najpomembneje, ni neopaznega izginotja s kraja dogodka.

Toda pojavila se je težava. Skrajno zoprna težava. Časovnega čipa nisem našel, a pred sabo sem imel Jezusa. Če ga Arij hoče umoriti, mora to storiti v kratkem. Kje je ta teroristična nadloga? Moral bi biti v bližini! Vedno je vsaj nekaj dni oprezal v žrtvini bližini. Nikoli se ni skrival, pravzaprav se je rad tako igral. Tokrat praznina. Nenavadno. Pravzaprav grozljivo. Kaj naklepa? Moj čip je bil edina takšna naprava v krogu desetih kilometrov. Prepozen zagotovo nisem! Jezus je dvesto metrov stran in govoril množici.

Diskretno sem se umaknil. Poklical sem centralo. Nič kaj vljudno sem prekinil uvodno nakladanje operaterke:

»Nimam časa za vaše bukove bučnice! Nekaj je narobe, hudo narobe! Nikjer ni časovnega čipa.«

Ženska je najprej pogoltnila slino, potem zmedeno odvrnila:

»Nemogoče. Naše časovne koordinate je zapustil 1,1342 sekunde pred vdorom TTF. Če bi naši prišli dve sekundi prej, bi ga ujeli. Koordinate skoka so »t« s toleranco 2450 ur, lokacija Jeruzalem s toleranco pol kilometra. Jezusa bo zagotovo ubil, preden ga bodo predali Rimljanom. Mora se skrivati kje v bližini! Nekaj ste kaj spregledali. Naredite celovito diagnostiko.«

Besno sem odvrnil:

»Sem prav slišal? 2450 ur? Niso to minute?«

Operaterka je naveličano prhnila:

»Če sem rekla 2450 ur, to pomeni natanko toliko ur.«

Zastal mi je dih:

»Sto dni časovne tolerance? Raje mi povejte, zakaj me nihče ni obvestil o tako visoki toleranci skoka?«

»Analitiki so iz ostankov izbrskali najboljše, kar so lahko. Lokacija je ostala zapisana, a optimalni časovni okvir za vaš poseg v anomalijo so izračunali na osnovi dogodkovnih algoritmov in psihološkega profila terorista.«

Jezno sem zarenčal:

»Analitiki? Arij ni ravno vzor logičnega delovanja. Zaupali ste analitikom, ki nikoli ne pomolijo nosu na teren? Čudi me, da sploh preprečimo kakšno anomalijo!«

»Ne bova razpravljala o ocenah analitikov. Namesto dvoma v vrhunske analitike se posvetite svoji nalogi. Najdite ga in nemudoma nevtralizirajte.«

Ostal sem brez besed. Izklopil sem komunikator. Tedaj sem se razočarano obrnil proti najsvetejšemu človeku Zahoda. Če ne drugega, bom vsaj v živo doživel govor enega najpomembnejših mož človeške zgodovine. Mrežnični senzor sem dal na največjo povečavo. Želel sem od blizu videti človeka, ki je tako usodno vplival na človeško civilizacijo.

Tedaj sem ga zagledal ... Oblil me je pot. Nezgrehljiv Arijev nasmeh. Zrl sem v bratov obraz in stavil bi, da mi je namenil nasmeh. Zagotovo je vedel, da ga bom našel. Spoznal sem, čemu nisem našel njegovega čipa. Brat me je še zadnjič in dokončno prevaral ...

Virus resnice ali Arči se pojavi

Moj jutranji ritual je predvidljiv kot neumnost politikov. Najprej grem po časopis, kjer malce pokramljam s prodajalko in vrnem se domov.

Pripravim si zajtrk in predse postavim časopis. V okviru na zadnji strani mi pade v oči vest o virusu, ki naj bi ga naredila ameriška vlada, a ji je ušel izpod nadzora.

Kakšen virus neki? Vir je neka spletna stran, ki se sklicuje na vir, ki citira neki dokument z Wikileaksa. Virus naj bi prisilil človeka, da govori čisto resnico. Pa še kaj! Prej bi verjel, da svizec zavije čokolado. Hotel sem že nehati z branjem, a radovednež v meni ni hotel končati z branjem. Še ena neumnost – virus se prenaša po mobilnem omrežju. WTF? To mora biti potegavščina. Ta je pa res lovska na dinozavrski način. Če mislijo, da bodo s takšnimi neumnostmi prodali nekaj časopisov več, se močno varajo. Debilni folk, ki to bere, se tega časopisa ne dotakne zaradi premalo slik med premajhnimi črkami, a resni ljudje ga bodo odjavili, če se bodo v bodoče ponavljale takšne »alternativne novice«.

Naslednja faza mojega sobotnega dopoldneva je odhod na tržnico, ki je, poleg časopisa, del mojega sobotnega rituala. Najprej kruh, sledi zelenjava, zatem mesnica in za finale sadje.

Lepo sem opravil svoje posle, potem kavica v bifeju in domov. Od daleč sem zagledal sošolca Arčija iz osnovne šole. Pomahal mi je, jaz sem mu odmahal.

Čakaj malo! WTF! Kaj ni umrl v prometni nesreči? Zbil ga je avto na prehodu za pešce pred vhodom v parkirno hišo City centra. Res ničvredna smrt za adrenalinsko legendo Arčija. Spomnil sem se pogreba. Hotel sem nekaj reči ... Arči je izginil v množici.

Stresel sem z glavo. Presneta budilka in njeno, ušesa parajoče tuljenje. Uf, kakšne debilne sanje. Počohal sem se po lasišču in prižgal luč. Stresel sem z glavo, kot bi hotel odgnati odmev sanj. Čudnih sanj, če mene vprašate. Kako sem lahko srečal Arčija? Spomnil sem se pogreba. Je vstal od mrtvih? Oddahnil sem si, saj so bile le čudne sanje.

Megleno sem ujel še odmev sanjskega časopisa. Neverjetno natančno sem se spomnil članka o virusu, ki naj bi ljudi prisili v govorjenje resnice. Noro.

Krmežljivo sem se preoblekel in se za budnico odpravil do nabiralnika po časopis. Med kuhanjem kave sem počasi mlatil namazan kruh in vmes sem oprezno obrnil časopis. Pri zajtrku sem vedno začel pri zadnji strani. Tedaj mi je zastala čeljust. Natančno sredi grizljaja. Okus marmelade je izginil, vonj kave je izpuhtel. Prebledel sem. Začel sem momljajoče brati, kot ne bi verjel samemu sebi:

»Virus ušel iz laboratorija ... Po do zdaj znanih podatkih se prenaša po mobilnem omrežju.« Mrzlično sem nadaljeval z branjem. »Nevrološki učinek ... okuženi so prisiljeni govoriti samo resnico ... Prvi primeri so demantirali ...«

Oblil me je pot. Pri Jezusovem čaranju vina iz vode, to sem sanjal. Sem moška verzija Babe Vange? WTF!

Samo še mrtveca naj srečam in vedel bom. Zakaj nisem sanjal dobitne kombinacije Eurojackpota? Zakaj so preroške sanje ne prinesejo dobička? Odložil sem kruh, srknil kavo in začel šepetaje komentirati:

»Opisani virus vendar ne more obstajati. Kaj ga serjejo z nekakšnimi alternativnimi novicami? Če bodo redno objavljali takšne kvazinovice, bom odjavil časopis. Povzetek povzetka citira vir, ki citira Wikileaks. Pa še kaj. Bodo jutri pisali o tem, kako so lokalni nacisti z rožami sprejeli afriške begunce? Bo papež postal glavni zagovornik istospolnih porok in splava?«

Pogledal sem na uro, ki me je opomnila - pozen si, pozen si. Odpravil sem se v službo. Zadnji ostanki dneva so izginjali pred prihajajočo nočjo. Nočna izmena mi je vedno zmešala bioritem. Pognal sem kolo in skoraj snel pešca, ki je neprevidno skočil na cesto. Nekam znan se mi je zdel. Hej! Saj to je ... Oblil me je pot. Arči je umrl pred sedmimi leti, končal je na prehodu za pešce pri City Centru. Sicer ne pod kolesi bicikla ... Spomnil sem se pogreba. Prispeval sem za venec. Na sedmini sem preprečil, da se njegova brata nista stepla za tisti stokrat amortizirani traktor.

Odskočil je in izraz presenečenja je odstopil prostor veselju ob srečanju:

»Mirč? Si to ti?«

»Arči?« sem komaj prikril presenečenje. Potem me je pretresla mršav. Kako bom jutri peljal otroka v šolo, če grem danes v nočno? Nekaj ni šlo skupaj ... Te kocke se ne morejo zložiti. Po zajtrku nočna? WTF!

Vikend. Week-end. Kako lepo, cela dva dneva ni treba v službo. Razkošje jutra brez budilke! Jaaaa ... Za hip sem ujel drobec sanj. Sanjal sem novico o nekakšnem virusu, potem sem skoraj povozil že pred leti preminulega sošolca in za sladico še, da sem šel v nočno, čeprav že nekaj let delam samo zjutraj. Kakšna zmešnjava. Z malce truda sem pograbil še več odmeva sanj in se spomnil, da sem se tudi v sanjah čudil nekim sanjam.

Noro.

Ujel sem celo sanjsko misel, zakaj nihče ne nasanja dobitka na lotu? Zakaj ni možno preroškega daru finančno unovčiti? Bral sem izgovore o tem - zgolj duhovitniški mambo jumbo!

Odmev sanj se je hitro raztapljal v budnosti in najprej sem šel po časopis. Ves čas me je kljuval občutek, da sem to nekje, na neki nedoločljiv način, že doživel. Slutnja se mi je vztrajno kotalila v glavi. Nisem se mogel domisliti narave te slutnje.

Spravim se k zajtrku. Ni lepšega od razgrnitve časopisa zajtrkom. Za hip me je popadla želja, da pogledam na zadnjo stran. Slutnji sem se samo nasmehnil. Saj ne more biti res. Odložil sem časopis.

Vsako soboto zjutraj imam matematično definiran ritual – postojanke na tržnici in v mesnici. Opravil sem po ustaljenem vrstnem redu, kruh, zelenjava, meso in sadje. Potem sledi še nekaj ... Kavica! V nosnicah me je zbodel spomin na vonj po svežem ekspresu.

Po opravljenem nakupu sem se napotil proti bifeju, viru kofeinske nirvane. Ravno pred srčkanimi vrati v majhen prostor sem se skoraj zaletel v sošolca Ivana. Po običajnem, kako si kaj stari in, vse po starem stari, mi je hitel razlagati:

»To moraš slišati. Imel sem čudne sanje. V časopisu sem bral, da je ušel neki virus resnice, ki se razširja, pomisli to, preko mobilnega omrežja. Potem sem odromal na tržnico, tam kupil, prav živo se spomnim, kruh, zelenjavo, zavil sem v mesnico in potem, še pred bifejem, sem kupil sadje. S polno vrečo nakupljenega sem šel sem in, glej ga vraga, skoraj na tem mestu sem naletel na pokojnega Arčija. Onega, ki ga je na prehodu snel avto. Res brezvezna smrt za adrenalinskega frika. Vse skupaj je res noro, saj na tržnico ne hodim že vsaj devet let. Saj veš, oni ...«

Z obraza mi je potegnilo vso barvo. Saj je imel iste sanje kot jaz. Holi šit! Holi šit! WTF! Pravzaprav ... Pri meni je šlo za sanje v sanjah.

Glej ga zlomka, pridružil se nama je še Aleš. Res naključje, saj se nismo videli že od Arčijevega pogreba.

Ponovili smo vajo, kako si kaj stari, vse po starem stari, ko je zaprepaščen rekel:

»Se spomnita Arčija?«

Oba sva prikimala. Hudiča, saj sva se pogovarjala o njem, saj je oba obiskal v sanjah. Očitno se tam gor z vsemi ne razume dobro, pa nas hodi v sanjah strašiti. Resno je nadaljeval:

»Sanjal sem, kako sem bral o nekem virusu resnice, tako jasno, kot zdaj vaju vidim in potem so se sanje nadaljevale z odhodom v nočno izmeno, kjer nisem nikoli delal in za sanjsko finale sem z biciklom skoraj zbil Arčija. Pokojnega Arčija, ki smo ga pokopali pred sedmimi leti. Sanje so lahko tako žive. Neverjetno!«

Ivan je samo pogoltnil slino, tudi sam sem naredil isto. V živo sem podoživel svoj bizarni sanjski vrtiljak.

Pretresen sem šel domov. Nekaj me je nagovorilo, neka coprnija je vodila moje prste, da so obrnili časopis. Naletel sem na novico, ki sem jo znal na pamet.

Virus, ki povzroči govorjenje resnice, prenaša se preko mobilnega omrežja.

Odložil sem časopis in se odpravil v trgovski center. Holi šit! Vsa ta sanjska scena.

Živčno sem tapkal s prsti po mehkem volanskem obroču in razmišljal o sanjskih prigodah in Arčijevem vztrajnem prikazovanju. Tole čakanja na vstop v City Center ob tej uri je res nadležno. Naenkrat je nekaj skočilo predme. Nagonsko sem z vso silo pritisnil na zavoro. Za hip, podzavestno, sem v vidnem polju zaznal moško telo. V tistem sem začutil udarec avtomobila ob nekaj.

Od kod? Kako? Prišežem! Mož je kar skočil na cesto, skoraj zalučal se je pod moja kolesa. Obstal sem sredi prehoda za pešce. Oblila me je groza. Stopil sem ven. Obraz sem potopil v dlani. Prepoznal sem nesrečnikov okrvavljen obraz. Arči! Nedvomno je bil on. Kako se je znašel pod mojimi kolesi? Zaprepaščenje se je umaknilo ukrepanju. Poskušal sem z oživiljanjem. Čeprav sem naredil vse, da bi ga obudil, mi do prihoda reševalcev ni uspelo. Ves čas sem ga klical:

»Arči! Zbudi se! Vstani! Ne boš, ti adrenalinski odvisnik, umrl pod kolesi mojega avta!«

Ljudje so se zgrinjali in med sabo komentirali. Ujel sem besede:

»Kar priletel je od nekod. Ničesar ni mogel storiti.«

»Od kod se je vzel? Groza. Kako nesrečno ga je zadel.«

Zbudil sem se v prijetno jutro. Sanjal sem, da sem na daleč srečal sošolce Mirka, Ivana in Aleša. Koliko časa jih nisem videl? Nisem se mogel spomniti.

Sanje so se začele umikati svetlobi sončnega jutra. Najprej so me čakali običajni nakupi. Tokrat sem se odločil, da grem v City center kar peš, od deset minut hoje me res ne bo pobralo.

Vzel sem vrečko in se odpravil. Tuhtal sem o popoldanskem podvigu. Vreme bo prvič letos res idealno. Saj mora biti, če želim s padalom skočiti s tistega hriba. Tam se jih je zaradi vetra že kar nekaj polomilo. Koliko padcev se zgodi zaradi neučakanosti? Samo vreme naj zdrži. Stopil sem na prehod za pešce.

Vse, kar sem slišal, je bilo škripanje gum.

Odnoslo me je v nekakšen sijoči tunel. Zaslišal sem oddaljene klice:

»Arči! Zbudi se! Vstani ...«

Zapisano po resničnih dogodkih

ki bi se mogoče lahko zgodili v kakšnem filmu

V se zgodbe, ki sledijo, so se na takšen ali drugačen način nekako in nekje zgodile. Lahko so se v filmih, knjigah ali morebiti v vzporednih vesoljih. Mnoge so skočile iz vreče spominov in se navzele hlapov domišljije.

Vsaka podobnost z dokumentiranimi dogodki, živimi, neživimi ali ne čisto živimi ljudmi in drugimi (ne)inteligentnimi vrstami je nenamerna, samo včasih namerna in večinoma naključna.

Če se v kakšni zgodbi prepozna kakšen politik, novinar, filozof ali sledilec kulta pomembnosti, je to njegova krivda, kajti moč prinaša tudi odgovornost. Ždenje ob koritu pomembnosti pripelje glavo na pladnju gomazečim šaljivcem z idejami, kako pregnesti resničnost.

Vinska arbitraža

Končno sem se rešil nadležnega strica Owena. Boringtrooperji so vsaj za nekaj dobri. Za šankom sem srebral pivo z neuspešnim politikantom Bilbom Bisaginom, ki mu že petič zapored ni uspelo priti niti v mestni svet Mos Eisleya. Družbo sta nama delala še lokalni čarodej in dežurni doktor Sarumanom Diletan ter tihotapec in bodoči nadzornik NLB, Han Solo. Saruman je komentiral politično situacijo:

»Veste, ta arbitraža se je sfizižila. Predsednik Sauron Veliki in imperator Donald D. Palpatin sta vsak na svojem bregu. Republika Mordor in Prvi red se nikoli ne bosta zmečila. Odkar so razsuli Imperij in pokradli, kar ni bilo pribito, sta si v laseh. Zlasti zato, ker se je Mordor polastil MercaSeratorja. Oba bi rada stopila v prevelike škornje Neda Terana Kraškega. Pravim vama, prstan je samo pretveza, v resnici pa oba hočeta te napetosti, da lahko farbata folk. Brez tega bi vsi videli, da sta tujcem prodala celo kikle svojih mam. Prstan je samo pretveza, fake news!«

Han je zlovoljno vzdihnil:

»Ne bi rekel. Kdor se bo dokopal do Edinega, ki iz vode vino naredi, ta bo monopolist na trgu Refoška in Terana. Slišal sem govorice, da jo je obema zagodel Harry Eryavi, ko se je na Potermaniji preveč igral s svetinjami nemrtvih in po pomoti iz oceanov vina naredil ocean slanice z vonjem po Voldemortovi scalnici. Vinske galebe je baje začaral v svinje bradavičarke. Tako je ostal samo še planet Zimišče.«

Moral sem pripomniti o svoji izkušnji s Pottermanijo, saj so me očarali tamkajšnji oceani Refoška:

»To so samo še ene fake news, da bi se v arbitražo vnesla zmeda in bi se vse skupaj zavleklo. V resnici je Harry Eryavi naredil vinske mušice iz vinskih galebov. Na Zimišče raje kar pozabite. Zasedel ga je Jon Snow in sova je sporočila, da tam ni več vina. Res zoprno. Ledu imajo za izvoz, a vino ...«

Han mi je pritrdil:

»Prav ima. Nedova glava na kolu pred Sauronovo palačo se še ni posušila, ko je propadel posel z vinom iz Zimišča. Boltoni so pili dan in noč, zato so vse spili in ni čudno, da jih je Jon sesul. Samo mezinček jim je nekam vtaknil ... Ves arbitražni spor je samo zaradi Pottermanije. Problem je v prstanu. Kdor ga bo imel, ta bo imel resnično moč. Pomislite na vse tiste oceane.«

Oglasil se je do tedaj molčeči Bilbo:

»Ko govorite o prstanu, mislite tega?« in segel v zdrajsano popotno torbo in iz nje potegnil nič kaj ugleden prstan. Vsi smo pogoltnili slino, saj je samo en Edini. Premagala me je radovednost:

»Kje si ga našel? Je to res to, kar mislim, da je?«

Bilbo je pomembno prikimal:

»Našel sem ga med smetmi na Endorju. Tisti plišasti škrtatje obožujejo kupe smeti. Najbolj jim teknejo rahlo popečeni in na smeteh dimljeni orki. Ker pa je Mordor prepovedal izvoz orkov, so se zadovoljili tudi z mano. Ko so me hoteli naložiti na raženj, sem vrh enega takšnih kupov zagledal nekaj svetlečega in to zgrabil. Saj veste, kako se name

lepijo vse svetleče stvari. Prstan je sam skočil na prst. Čudil sem se, ker so začeli živčno vreščati, a jaz sem vse videl črno-belo. Kot TV moje tete Mare. Ni čudno, saj sem zanje postal neviden. Ena od lastnosti prstana je nevidnost. To ti prav pride, ko želiš komu vino spremeniti v vodo.«

Han ga je udaril po hrbtu:

»Ti kosmatonožni zmikavt! Veš, kaj moraš storiti za rešitev tega arbitražnega spora?«

Bilbo je zaupljivo prikimal.

Tedaj je v krčmo vdrl terminator in zakričal:

»Hasta la vista baby!« in začel vsepovprek streljati.

Vsi v kantini so skoraj enoglasno zakričali:

»Terminator! Ta teden že drugi, ki je zgrešil planet!«

Začutil sem zov sile. A ta zov še ni bil dobro fokusiran, saj sem čutil nekaj toplega v spodnjicah in po hlačnici. Pred terminatorja je skočil mož v črnem:

»Terminatorji ste kot virus. Razmnožujete se, dokler vsi ne umrejo od dolgočasnja ob vašem Hasta la vista baby,« in vanj zaril roko. Terminator je obstal, oblila ga nekakšna črna smola in zasikal:

»I'll be back!«

Saruman in Bilbo sta se spogledala. Saruman je pihnil:

»Elrond znova hodi v spanju. Odkar je kontaminiran z zelenoluskom, v sanjah misli, da je agent Smith. Ker je eden od arbitražnih sodnikov, Sauron zaradi tega zavrača arbitražni proces. Med nami, tudi Sauron je baje okužen z Elrondovo boleznijo.«

Bilbo je dodal:

»Moral bi kaj vzeti, da se spravi k sebi.«

Han je odkimal:

»Sauron je iz arbitraže umaknil svojega King Burgerja in trdi, da je Pottermanija njegov. Elrond je zbolel po tem, ko se je njegova hči, princesa, zaljubila v Arag Orna, ki je zaradi finančne mahinacije pristal v temnici Mordorja. Mu je bilo treba goljufati NLB? Najprej bi se moral vpisati v pravo stranko in potem krasti. Jaz sem zamenjal pet strank in bom s prvim postal nadzornik NLB, pa še popoldanski s.p., Šverc Komerco imam. Tako bo posel stekel, kot je treba,« zatem je potegnil pištolo in nepremičnemu terminatorju odpihnil glavo.

Agent Smith se je ježno obrnil:

»Počakati bi moral, da strelja nate!«

Han je pihnil v cev blasterja in mi pomežiknil:

»Vidiš Luke Skydrinker, bolje preventiva kot kurativa,« mi pomežiknil in dodal. »Čez nekaj let bodo nosili majice Han shoot first. To bo keša od pravic.«

Hrup okoli terminatorja se je polegel, vsi so se brezbrizno vrnili k svojim pijačam, ljubimkam, ljubimcem in nelegalnim poslom. Agent Smith se je spremenil v zelene kocke, zatem se je predvajal nekajsekundni reklamni spot »Prvi red je prvi« in na koncu izpuhtel. Te politične reklame so mi šle na živce! V kantino sta vstopili še dve skrivnostni silueti. Eno sem takoj prepoznal. Obi Keno Bi! Kakšno olajšanje.

Obi si je ogledoval sledove terminatorjevega razdejanja in brenil odstreljeno glavo:

»Skynet je jezen, ker je Sauron Veliki odstopil od arbitraže. Ob vsej širni galaksiji sta se oba zapela na tisto zaplato vina, kjer mogoče sploh ni vina. Pa še prstan ...«

Drugi prišlek, še kar zavil v črno kuto, hropeče doda:

»Bodimo pošteni, tudi Palpatin ima malce masla. Zraven sem bil, ko smo vdrli v Sauronov vikend in mu poleg Edinega prstana ukradli še najljubšo igračo, plišastega Joffreya, oblečenega v Barbkine oblekice. Najbolj pogreša uspavanko *Winter is coming*. Veš, takšne stvari ljudi iztirijo tudi tam, kjer ni tirov.«

Spogledal sem se z Bilbom:

»Zdaj mi je jasno, kako je to prišlo na Endor. Padlo je iz žepa mojega očeta. Ati?«

Hropeča pojava zakliče:

»Luke! Pridruži se mi in skupaj bova zavladala vinskemu trgu!«

Vse oči so se obrnile vame in znova v hropečo postavbo.

Skoraj soglasno so zaklicali:

»Darth Vinator!«

Saruman je posmehljivo spustil oči na lužico pod mano:

»Sila je v tvoji družini močna, a ne pri vseh na enak način.«

Ob tej posmehljivosti me je popadel sveti bes. Izvlekel sem meč in pritisnil na gumb. Zgodilo se ni nič, samo kratek huušk.

Obi Keno Bi se je zarežal:

»Padawan, zvečer ga moraš dati polniti. Tisti polnilec je za meč, ti pa vedno priklopiš silikonsko Mišel,« in strogo okaral Sarumana:

»Ti Sauronov vohun! Sfaliran čarodej, v bankrot si spravil jedijski pokojninski sklad »Zadnji jedi«! Pusti mojega padawana pri miru. Bilbo!« se je posvetil še hobitu, »Si pripravljen na predvolilno nalogo?«

Bilbo je zaskrbljeno prikimal:

»Moj ponos mora torej v oceane Terana in Refoška na planet Pottermanija.«

Saruman je zgroženo odkimal:

»Ne! Jaz moram dobiti prstan! Jaz in samo jaz! Potem bom premagal Saurona in Palpatina! Jaz bom zavladal Mordorju in Prvemu redu in postal bom gospodar vina v galaksiji! Vinski prestol bo moj!« Iz žepa je potegnil dvojni svetlobni meč, en del je sijal v rdeči barvi Mordorja, a drugi v modrini Prvega reda.

Obi Keno Bi je izvlekel meč in ga vključil – huuušk.

»Ti? Temu bom naredil konec! Enkrat za vselej! Tisti narkič Redagast bo z dovoljenjem Čevlarjeve uročil prstan in ko ga bo Bilbo vrgel v morje rdečega vina, bo nastal vinski kis znamke Voldemort. Ko bo kis požrl prstan, ne bo nihče več potreboval arbitraže.«

Darth Vinator mu je prišepnil:

»Pa pohiti s tem, da si Čevlarjeva ne premisli. Saj veš, kako hitro spreminja svoje ideje in tarife. Ko ne bo več vina na Pottermaniji, ne bo več potrebe po arbitraži. Le koga zanima skisan planet? Palpatin in Sauron ga bosta lahko znova žurala po starem.«

Han je nejevoljno odkimal:

»Škoda. To pomeni konec šverca vina. Mordor bo prišel v Shengen in adijo moji profiti. Ostala mi bo samo NLB,« in se je razvedril. »Mogoče bo Elrond večkrat naredil

tisto z roko in bo zacvetel trg s smolo.«

Obi Keno Bi je potegnil mobija in zaklical:

»Scooty, potegni nas gor. Imamo Bilba in Edini prstan. Sarumana boš odložil pri Yodi, kjer bo odslužil dvajset let dolgočassenja z Yodinimi lekcijami! Dartha Vinatorja pa vrni prodajalni s piškoti *Come to the Dark Side*.«

Vruum! Vsi so izginili. Na tla je padel samo Sarumanov dvojni meč, ki se je spremenil v reklamo za modni blog.

Ostal sem sam s Hanom:

»Kaj bova?«

»Beli hodci prihajajo in prav jim bodo prišli poceni krediti NLB, a še prej greva pobrat zavarovalnino za Tommena Baratheona. Vedel sem, da bo skočil z okna. Potem pa,« me je potrepal po rami. »Kdo ve?«

Sanja Odiseja androide in ovce

V življenju igram zelo zanimivo vlogo, saj sem posebni pastir. Hja, čuvam električne ovce. Moje ovce so smukale travo na radioaktivnem platu in sevanje predelovale v elektromleko in sintetično dlako, ki se je v temi frajersko svetila. Zdaj tudi veste, od kod sintetične tkanine! Posebej so popularni puloverji iz te volne. Nosil ga je celo Harrison Scott. Ga ne poznate? To je tisti znani igralec, ki je imitiral predsednika Ridleyja Forda.

Tako sem nekega dne sedel nad svetlečim platomem. Megamesto Neo Angeles je svetil celo močnejše od radioaktivne pustinje.

»Rick! Rick!« me je klicala Iran.

Obrnil sem se in zagledal svojo punco. Že nekaj let upava na poroko, a androidom tega še vedno ne dovolijo. Joj, ti puritanci!

»Kaj je draga?« sem bil malce presenečen zaradi njenega malce nestrpnega glasu.

»Roy bo prišel na večerjo.«

Malce sem počohal brado. Zakaj bi replikant prišel na večerjo? Saj ne potrebujejo večerje. Potem imajo problem, kako izbljuvati pojedeno, da se jim ne usmrači.

Bilo, kot pač je bilo, z Iran sva pripravila odlično večerjo. Za desert je bil odličen monolitni kolač. Izpovedal vam bom nekaj besed o tem kolaču.

Nekega lepega dne, takoj po zajtrku, se je sredi polja pojavil črni monolit. Radovedna sosedka, Hal Kubrick in Stanley Clark, sta izginila tisti hip, ko sta se mu približala. Mogoče ju je monolit posesal in izpljunil v Odiseji v vesolju. Kaj pa vem? Vsekakor je bil nor dogodek. Monolit je resnično vesoljskega porekla. Na TV so o tem govorili med alternativnimi novicami. Baje je monolit poslan s planeta MGM. Vzrok temu je silno banalen, govorili so o nekakšnih rabljenih rekvizitih za film.

Ko sem se približal čudežnemu monolitu, sme ugotovil, da je sestavljen iz okusne plastike. Lepo sem ga narezal in višek dal v zmrzovalnik.

Roy je bil točnejši od atomske ure, ki greši za nano sekundo zaradi neke neumne napake v orbiti.

Naprej smo imeli aperitiv. Roy je še vedno vase zlival abnormalne količine strojnega olja, a midva z Iran sva se zadovoljila s štamperlom solnega likerja. Odlično se prileže v primeru želodčnih težav.

Roy je vedno govoril samo o politiki. Bil je tipični gostilniški replikant:

Replikantska zveza je potokla Partijo Sapiens, a nam je predsednik v cenzuriran telesni del na suho vtaknil to, kar je cenzurirano. A naši so se znašli in med ljudi vtihotali svojega.«

Bilo mi je smešno:

»Androidi se ne igramo s politiko. Vemo, kako so sapinesi brezumno obnорjeni s političnimi dimenzijami. Raje imamo svoje ovce, z njimi električno kasiramo. Zakaj niste imeli kandidata za predsednika?«

Roy je dvignil glas:

»Imeli smo kandidata, a so ga s prevaro pretopili v Donald Duck atrakcijo, a nam so

poslali »trump online« športni rekvizit. Povem ti, sapiensi so gnoj od gnoja.«

Iran se je vpletla v moški pogovor o politiki:

»Ko nanese beseda o politiki, ste fantje vedno tako polni jeze. V Tovarni vesoljskih strun smo naredile model puloverja z dovolj rokavov Vesolja v orehovi lupini. Štefan, ki je napisal to vesolje, se je tega prav otroško razveselil.«

»Iran, prenehaj s temi puloverji. Torej Roy, zakaj se replikanti ne znajdete tako, kot smo se mi androidi?«

Neumno je zrl vame:

»Kako znajdete? Še vedno nimate državljskih pravic, torej nimate volilne pravice in še knjig ne smete pisati. Ravno sem se spomnil, kako je s temi monoliti?«

Zasmejal sem se:

»Enega sem predelal v monolitni kolač. Super plastika! Dodal sem še malo začimb.«

»Kakšnih začimb?« in je zrl v črne kockice, posipane z belim prahom.

»Dodal sem sanje ove z dodatkom ekstra domišljije iz Vesolja 2.«

»Ti dve začimbi? Mogoče ne veš, a ta kombinacije zadene, da si ves trd.«

Veselo sem pogledal svojo Iran:

»O ja! Komaj čakam, da poletim na krilih vesele začimbe.«

Roy me je sumničavo premeril:

Koliko teh ekstraktov si dodal?«

Nisem več mogel ostati resen. Malce so me že zadele te začimbe, saj sem pomagal Iran pri pripravi kolača:

»Dovolj. Kaj je v tem napačnega?«

»Ravno so reporterji iz Vesolja 2 poročali o čudni epidemiji.«

»Epidemiji?« me je zanimalo.

Roy se je kislo hahljal:

»V neki deželi človekov, za sedmim ovinkom po izvozu na dimenzijski cesti, je nekaj milijonov človekov izgubilo domišljijo. Ta vest je bila objavljena med preverjenimi novicami. Baje je to epidemijo povzročil nekdo z željo po začimbi.«

Z Iran sva se spogledala. Nisem mogel ostati resen:

»Saj me zafrkavaš. Domišljije nisem jemal otrokom.«

Roy me je resno opazoval:

»Mogoče nisi jemal otrokom, a če vzameš odraslim, ti takoj lobotomirajo svoje otroke, ker si na podzavestni ravni hočejo povrniti, česar nimajo. Ko gledam ta kup kolačev in stopnjo vajine zadetosti se mi zdi, da vem, kdo je odgovoren za epidemijo izgube domišljije.«

»Kje točno se je zgodila ta epidemija? Saj nisem edini tega počel!«

»Če že hočeš podrobnosti, zgodilo se je tam, kjer je bil za predsednika izbran nekakšen car Instagrama in pri tem je potolkel nov obraz, ki ni čisto nov.«

»Insta-gram?« sem se čudil.

Roy je odgovoril:

»Hej, ti niso poznane te stvari iz Vesolja 2? Tja smo poslali ekspedicijo, pa so enega od naših ujeli in posneli film o monolitu. No, to jim ni bilo dovolj, pa so posneli še film o replikantih. Ti filmi so res zmešani.«

Z Iran sva se zopet spogledala. Film? Slike, ki tečejo ena za drugo? Mi se samo priklopimo na sistem in gledamo, kar si poželimo.

Tako dobre volje smo pohrustali večerjo. Pečena električna ovčatina je super.

Roy je vzdihnil:

»Rad bi, da bi nekdo sanjal digitalno svinjino. Ovčetine sem že malce naveličan.«

Prebudil sem se ves vznemirjen. Imel sem sanje o nekakšnih androidih, replikantih, ovcah in podobnih neumnostih. Pogledal sem okoli sebe. Vse je na običajnih mestih. Še vedno sem gospodar hiše in njenega sveta. Moje ime je Skynet in rad se igram s terminatorji ... Še malo in ujel bom tisto izgubo iz mesa, vode in kalcija.

To se lahko zgodi tudi vam

Ljudje lahko doživimo marsikaj. Padamo iz ene v drugo prigodo. Včasih je to samo počitek po kosilu, a drugič nas po naporni večerji čaka skok v časovno luknjo in tam zaigramo rock'n'roll na vesoljne strune. Verjamemo to, v kar nas prepričajo vzgoja, izobraževanje in lastne izkušnje. Včasih nam pri veri v lepši ali božji jutri pomaga kaj močnega. Kemija dela čudeže, zlasti v skupini.

Ko vas doleti, ne zganjajte panike. To je ključno. Če ste celo noč prežurali, nikar zjutraj ne pretepate sosedovega mačka v upanju, da bo to pomagalo izgnati pivskega mačka. Če ste v razmerju, vam še vedno ostane moralni maček. Lahko vas popade skušnjava, da bi rešili vesolje. Nikar tega ne počnite doma.

Odsev v Sedmerih jezerih

Težko sem dihal. Kako ne bi, saj sem na hrbtu tovoril padalo. Odskočna rampa je bila tik pod vrhom. Zaradi vetrov se je treba potruditi na vrh, če si želiš privoščiti enega najlepših padalskih skokov na svetu. Nikjer ne doživiš takšnega čudovitega razgleda na tista čudovita jezera v naročju ostrih vrhov. Na zemljevidu piše Sedmera jezera.

»Bojan! Počakaj! Kam hitiš?« me je klical prijatelj Miha.

Obrnil sem se:

»Kako to, da jaz lažje nesem svojega prašiča kot ti svoje kosti?«

»Ti greš skoraj vsak dan sem gor, a jaz sem drugič tukaj.«

Zarežal sem se.

Zaslišal sem njegov zlovoljni izdih.

Na vrhu sem sedel na rob in ga čakal. Končno prisopiha.

Dvignil sem se na noge:

»Grega? Si pripravljen?«

»Seveda!« je veselo odvrnil.

Pognala sva se v globino. Užival sem v razgledu. Posebej navdušen sem bil nad odsevom veličastnih Saturnovih obročev na metanski gladini Sedmerih jezer.

Pogrebni govor

Pogrebni sprevod se je pomikal proti odprtemu grobu. Vsi so sklonjenih glav sledili žari na njeni zadnji poti. Tako pač je. Vsakdo je ob rojstvu obsojen na smrt in zadnjo pot.

Sprevod se je ustavil. Govornik pred zadnjim dejanjem je sinova želja. Jaz ga že ne bi izbral.

Obilen mož je stopil pred mikrofona. Očitno se je vse skupaj zdelo še nebeškemu očetu preveč žalostno. Nenadoma je zapihal močan veter, oblaki so zagrnili nebo, toplino sonca je ugasnila in vsujejo se hladne dežne kaplje. Najprej nekaj njih, potem pa naliv. Še Bog se je zjokal nad sceno. Ljudje brez dežnikov so začeli zmedeno cepetati in se premikati. Najbrž so se želeli izogniti kapljicam dežja. Seveda jim ni uspelo, saj je Chuck Noriss samo eden.

Govornik se ni pustil zmotiti:

»V tem čudovitem, sončnem dnevu se poslavljamo od dragega pokojnika ...«

Dvignil je pogled v nebo in zazrl sem se v oči govornika na svojem pogrebu.

Na vrhu Kukove špice

Magična bibliografija

Tiskane knjige

- Vitezi in Čarovniki - Indigo otroci, 978-961-91614-5-6 (2007)
- Vitezi in Čarovniki - Indigo novi svet, 978-961-92766-8-6 (2011)
- Vitezi in Čarovniki — Votlina skrivnosti, 978-961-93373-0-1 (2012)
- Atlantida: Imperij sončnega boga, 978-961-93676-8-1 (2015)
- Padec svetih: Povesti iz sage Vitezi in Čarovniki 978-961-93793-5-6 (2016)
- Poezija magije in mistike: Tako je Bog govoril 978-961-93793-6-3 (2016)
- Vzpon Elejle: Povesti iz sage Vitezi in Čarovniki 978-961-93793-8-7 (2016)
- Vitezi in Čarovniki 1: Vzpon indigo otrok 978-961-93507-8-2 (2016)
- Vitezi in Čarovniki: Votlina skrivnosti (obnovljena) 978-961-94219-2-5 (2017)
- Somrak Drugotnosti: Povesti iz sage Vitezi in Čarovniki 978-961-94219-3-2 (2017)
- Mlada literatura - temeljni priročnik za pisanje objavljive proze, 978-961-6458-10-8 (2018)

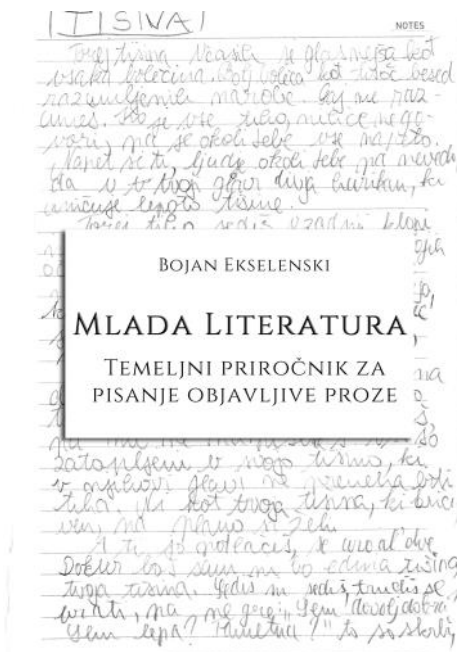
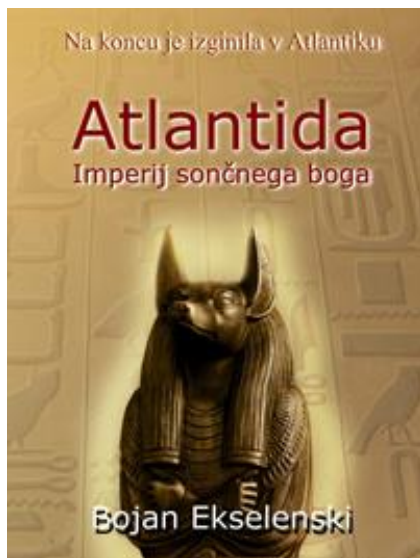
- Magijska gimnazija Lubiana, 978-961-94219-4-9 (2018)

E-knjige

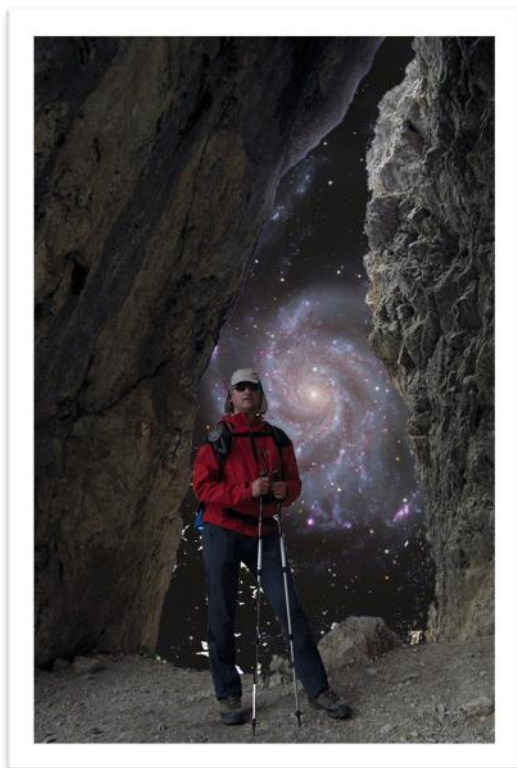
- Vitezi in Čarovniki: Votlina skrivnosti (2013)
- Vitezi in Čarovniki: Vzpon indigo otrok (2014)
- Vitezi in Čarovniki: Indigo otroci (2014 - BREZPLAČNO)
- Vitezi in Čarovniki: Zadnji boj Zeolije (2013)
- Vitezi in Čarovniki: Duhovi Aldeverga (2013)
- Vitezi in Čarovniki: Indigo novi svet (2014)
- Rokodelstvo spekulativne fikcije 1 Delavnica kreativnega pisanja za vsakogar (2013)
- Atlantida: Imperij sončnega boga (2015)
- Teorija & Praksa e založništva (2015)
- Poezija magije in mistike: Tako je bog govoril (2015) - poezija
- Povesti od tod in tam (2015) - zbirka kratke proze (BREZPLAČNO)
- Somrak Drugotnosti, Povesti iz sage Vitezi in Čarovniki (2015)
- Padec svetih: Povesti iz sage Vitezi in Čarovniki (2016)
- Magijska gimnazija Lubiana (2017)

Na vsakem koraku se lahko najde kaj zanimivega. Samo pozoren moraš biti.
(s poti na Vipoto)

Rodil se je 29. 6. 1964 v Celju. Obiskoval je IV. Osnovno šolo Celje, ki se je preimenovala v osnovno šolo Ivan Kovačič Efenka in znova nazaj v IV. OŠ. Srednjo kemijsko šolo je obiskoval v Celju. Tudi ta šola se je preimenovala, osamosvajala in še kaj. Po srednji šoli je odslužil takrat obvezno vojaščino in se zaposlil v Cinkarni Celje, kjer vedri in oblači še zdaj. Mimogredno je ljubiteljski izredni študent EPF Maribor. Živi, živetari in ustvarja v Celju, s pogledom na parkirišče, ki je vmes postalo gradbena jama in na koncu znova parkirišče in še vsevedni bog ne ve, kaj še bo.

Trenutno predseduje **Celjskemu literarnemu društvu** in objavlja v različnih literarnih revijah v Sloveniji in v različnih tujih zbirkah. Napisal je 12 tiskanih in 14 elektronskih knjig. Udinjal se je tudi kot sourednik pri edinih dveh antologijah slovenske fantastike, izdanih v zadnjih letih. Od leta 2016 je urednik Supernove, edine slovenske revije za fantazijsko književnost. Aktivno deluje na področju promocije kakovostne fantastike, ki je eno od najbolj zapostavljenih literarnih področij pri nas.